

גליון מס' 194
פרשת דברים
ז' אב תשפ"א

לע"נ מורנו ורבנו הרב חיים אבישלום כהן זצוק"ל

ברכת חיים

השתוקקות לאולה

וכתב אליהו הנביא זכור לטוב בספרו (תנא דבי אליהו: ה' ב) וכל חכם וחכם מיישראל שיש בו דברי תורה לאמיתו, ומתאנח על כבודו של הקדוש ברוך הוא ועל כבודו של ישראל כל ימיו, ומחמד ומתאוה ומצפה על כבוד ירושלים ועל בית המקדש ועל הישועה שתצמח בקרוב בימינו ועל כינוס הגלויות, מיד שורה רוח הקודש בקרבו שנאמר (ישעיה סג, יא) "איה השם בקרבו את רוח קודשו", מכאן אמרו כל תלמיד חכם שעוסק בתורה בכל יום תמיד בשביל להרבות כבוד שמים, אינו צריך לא חרב ולא חנית ולא כל דבר השומה, אלא הקדוש ברוך הוא משמרו בעצמו, ומלאכי השרת עומדין סביבו וחרב ביד כולם ומגינים עליו שנאמר (תהילים קמט, ו) "רוממות אל בגרונום וחרב פפיות בידם".

יתן ה' ובזכות ההתבוננות בחורבן בית מקדשנו נתעורר להתאבל כראוי ובזכות זו נזכה לחזות במהרה בבניינו כמו שאמרו חכמים (תענית ל: ובבא בתרא ס:) "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה

בשמתה ויקיים בנו מקרא שכתוב (תהילים צ, טו) "שמחנו כימות עיניתנו שנות ראינו רעה".

מעלת האבלות ביום תשעה באב

השל"ה כתב שעלי ידי הבכיה ביום זה ובפרט בשעת אמירת הקינות מתעוררים אנו לשוב בתשובה, ויש בזה סגוריה גדולה על עם ישראל, ובכל דמעה שמורידים מחלישים כח הסט"א בעולם וכל המקטרגים המבקשים לשלוט בנו מסתלקים ובורחים להם.

וכתב מר"ן הבית יוסף במגיד מישרים כי אמר לו המלאך מהשמיי"ם אם היית יודע גדול הצער שיש ביום הזה במרום על גלות ישראל והשכינה לא היית יכול לאכול ולשתות כל ימך ולא היית ישן בלילותיך כלל מרוב צער ושום שמחה לא הייתה עריבה לך".

וכתב הרב משה די לאון בספר "שקל הקודש", כי החורבן הוא דוגמת המיתה והשם יתברך בוכה ומתגעגע אלינו שנשוב אליו בתשובה ונזכה למחדש לבניין בית מקדשנו שאז תהיה נחמה שלימה וזו משמעות הפסוק "ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד", היינו שנשוב איתנו באחדות מוחלטת ולכן יש לבכות ולקונן היום על הפרידה הקשה ולקוות לנחמה בקרוב.

ורבינו האר"י זצ"ל כתב כי ביום זה מתגברים כוחות הרשע והטומאה בעולם ועל ידי האבל והישיבה על הקרקע נחלש ונאבד כוחם והדמעות שהאדם מוריד מכפרות עוונותיו ומטהרות את נפשו וזוכה להבין בתורה הקדושה.

והמקובל רבינו הרמ"ק זצ"ל ביאר בספרו "אור החמה" על הזוהר הקדוש כי כל דמעה שיורדת מעינינו נעשית אבן לבניין בית המקדש ולבניין ירושלים ולכך כיוונו רבותינו באומרם "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בנחמתה".

וכתב הרב חיים פלאג'י בספר "מועד לכל חי" (סימן י"ט) "שעל ידי הבכיה שאדם בוכה על בית המקדש וירושלים מכפרים לו כל עוונותיו, וזוכה לאריכות ימים, בניו לא ימותו בחייו, ויראה זרע ויאריך ימים" נאמר בפסוק: "אלה פקודי המשכן משכן העדות" מדייק רש"י מדוע נאמר "משכן" ב' פעמים אלא לרמוז למשכן שנמשכן בשני חורבנות על עונותיהן של ישראל.

יוצא מכך שבית המקדש הוא "משכון" שלקח הקדוש ברוך הוא מאתנו בגלל עוונותינו, והרי בפרשת משפטים (כג, כה) כותבת התורה שאם אדם לקח משכון מחברו "עד בא השמש תשיבנו לו" ואם כן מדוע הקדוש ברוך הוא עדיין לא החזיר לנו את בית המקדש? והוא מיישב: הרי התורה בעצמה ממשיכה שם (פרשת משפטים) ומסבירה לנו מדוע צריך להשיב את המשכון עד בוא השמש "והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני" ולכן לא כדאי לכך המלווה, לעכב את המשכון אצלך, כי אני אשמע לצעקותיו של בעל המשכון ואפרע ממך, וממשיך ואומר: בעייתנו היא שעל המשכון הזה הנקרא "בית המקדש" לא צועקים מספיק!!! ייתן ה' שנשכיל להבין באמת את ענין חסרון בית חיינו ואז מתוך תפילה זכה מעמקי הלב נזכה לחזות בקרוב בבניינו המופלא של בית המקדש.

זמני הדלקת נרות: פרשת דברים

כניסת השבת

19:28

צאת השבת

20:29

ר"ת 21:00

התוספות במסכת בבא בתרא (כא. ד"ה כי מציון) כותבים שבזמן שבית המקדש היה קיים כשאדם היה עולה אליו לירושלים היה מתמלא יראה ואהבת ה' טהורה כשהיה רואה את עבודת הכהנים ואת זריזותם ודבוקתם במצות הבורא היה מתמלא ברצון עז לקיים את מצות ה' כמותם ביתר שאת, כשעם ישראל היה עולה במועדים לבית המקדש היה רואה את גילוי השכינה השרויה בו בהביטו אל הניסים התדירים אשר היו שם הגמרא מספרת (פסחים סד): כאשר הוקרב קרבן פסח ונכנסו כל ישראל לעזרה היו הדלתות ננעלות מעצמן וכיון שהיו רואין כן יודעין ששכינתו של הקדוש ברוך הוא שורה בו, ומובא במדרש (פרקי דרבי אליעזר פרק נא) שאף בשבתות וחגים היו ישראל חוזרים בעניין מופלא זה ויודעים על פיו שהוא יום השבת ומקדשים אותו גם בראשי חודשים כשהדלתות היו נפתחות מאליהן היו יודעין שבאותה שעה נולדה הלבנה ומקדשים את החודש.

במזבח שהיה בבית המקדש הייתה מצוה שתהיה עליו אש תמיד. ואף על פי שהיה באמצע העזרה במקום מגולה תחת כיסא השמים עם כל זה מעולם לא כיבו הגשמים את אש עצי המערכה, ולא הייתה הרוח מפזרת את עמוד העשן העולה מן הקורבנות, ובעת ההקרבה היה האויר צח, והעשן היוצא מן המזבח היה מיתמר ועולה כמקל עד שמגיע לרקיע (אבות דרבי נתן לה, ז), ואמר רבי יהושע בן לוי נס גדול היה בלחם הפנים שפעם בשבוע היו מוצאים שני עשר לחמים משלחן הפנים והיה הלחם חם כביום הכנסת, ובחגים היו מגביהים את השולחן ומראים לעולי הרגלים את הנס, ואומרים להם "ראו חיבתכם לפני המקום שסילוקו כסידורו". (יומא כא:.) ואמרו בזוהר הקודש (הובא ברוח חיים על מסכת אבות ה, ה) שכל זמן שלחם הפנים מונח היה על השולחן חזרה פת בישראל, וכפועל יוצא מכך לא נפסלו העומר ושתי הלחם, וכל השפע והשובע בעולם היה מושפע מבית המקדש, וכל זמן שהייתה מצויה העבודה בבית המקדש היה העולם מתברך על יושביו והגשמים ירדו בעיתם, להראות שאין עבודה חביבה לפני הקדוש ברוך הוא כעבודת בית המקדש. בשעה שישראל היו עולים לרגל היו עומדים צפופים בעזרה ולא היה מקום לנסות לכאן ולכאן, ומחמת הדחוק הרב היו נדחקים עד שהיו רגליהם ניטלות מן הארץ, ואין כל בריה ובריה יכולה להושיט אצבעה ביניהם, ועם כל זה כשהיו משתחוים היה נעשה ביניהם ריוח של ארבע אמות, אמה מכל צד כדי שלא ישמע וידויו של חברו ויתבייש ועל אף הצפיפות הרבה יכלו להיכנס עוד מאה אנשים בבת אחת ולא היה צריך החזן להכריז לנמצאים פנו מקום לאחיים (יומא כא. אבות דרבי נתן סוף פרק לה).

והובא בגמרא (יומא כא:.) מעולם לא הפילה אשה מריח בשר הקודש, ולא הסריח בשר הקודש מעולם על אף שיש קורבנות הנאכלים לשני ימים ולילה אחד ומשהין אותם זמן מרובה, ולא נראה זבוב בבית המטבחיים במקום שעמדו השולחנות שעליהם היו מדיחין את הקורבנות, ולא אירע קרי לכהן גדול ביום הכיפורים, ולא נמצא פסול בקרבן העומר ובשתי הלחם ובלחם הפנים, ועוד נס היה שכלי חרס האסורים מחמת שנבלע בהם טעם בשר נותר היו נשברין ונבלעין במקומן בתוך האדמה, ואמר אביי שגם מוראה ונוצה [פסולת של עולת העוף] ודישון מזבח הפנימי ודישון המנורה היו נבלעין במקומן, צווארי הלויים ששוררו בבית המקדש לא היו כואבים, משום שהיה בהם כח עליון מאוד. בכל נר ונר מנרות המערכה היה שמן כמדת חברו ומעולם לא כבה אחד מהם קודם עלות השחה, אם הלילה היה קצר לא היה נשאר מן השמן, ואם היה ארוך לא היה נחסר ממידת השמן, בנר האמצעי היה שמן כמידת שאר הנרות וממנו היה מדליק עבורם ובו מסיים, ואמר רבי חנינא סגן הכהנים: אני הייתי משמש בבית המקדש ומעשה ניסים היה במנורה, משהיו מדליקין אותה מראש השנה, לא היתה מתכבה עד שנה אחרת, ופעם אחת לא עשו הזיתים שמן, התחילו הכהנים לבכות, ומצאתי שהמנורה דלקה יותר ממה שהיתה דלוקה כל ימות השנה. כשהיו מדליקין המנורה כל חצר וחצר שבירושלים היתה משתמשת לאורה לכן נאמר (שמות כו, ט) "ויקחו אליך שמן זית כתיית" ועוד נס היה שלשון של זהורית שתולין על פתחו של היכל ביום הכיפורים לערב היה מלבין, וכן השעיר המשולח ביום הכיפורים לעזאזל כשהיה נורק מן ההר עוד לפני שהגיע לאמצע ההר לא

היה נשאר ממנו אפילו אבר אחד שלם (רבינו בחיי צו ו, כא ומדרש תנחומא תצוה ג). ואמר רבי לוי מסורת בידינו מאבותינו, ארון אינו מן המידה, ופירושו שהארון לא היה תופס מקום, במקום שבו הוא היה, שקודש הקודשים היה עשרים אמה (כ 10 מטר) על עשרים אמה ואף על פי שהכניסו בו את הארון מדדו מכל צד והיה עשר אמות, ואמר רבנאי אמר שמואל כרובים בנס היו עומדים (יומא כא: ומגילה י), ועוד שני ניסים היו בקורבנות שלא חשבו בהם שום מחשבה הפוסלת בקורבנות, וגם לא אירע שנתר מהם מעולם [אסור נותר], וכשהיו מרבים לאכול מבשר הקדשים היו שותים את מי השילוח ומתעכל במעיהם בקלות. מעולם לא ניוזק או נפגע אדם בירושלים, ולא נפלה דליקה ולא היתה מפולת בירושלים, ולא אמר אדם לחבירו לא מצאתי תנור לצלות פסחים בירושלים, ומעולם לא אמר אדם לחבירו לא מצאתי מיטה ללון בירושלים או צר לי המקום שאלין בירושלים, (אבות דרבי נתן לה, א) ומעולם לא נתמעך אדם בעזרה חוץ מפסח אחד שהיה בימי הלל שנתמעך בו זקן אחד והיו קורין אותו פסח מעוכין (פסחים סד:).

אם לאדם היה חולה בתוך ביתו היה בא לבית המקדש ואומר השוכן בבית הזה ירחם עליו, ומעשה באשה אחת שחלתה ביתה ועלתה לבית המקדש והקיפה אותו ולא זזה משם עד שבאו ובשרוה שנתרפא. וכן מי שאבד לו חפץ היה אומר השוכן בבית הזה יתן בלב מי שמצאה שיחזיר לו מיד, מעשה בחזקיה בן גרון שאבד לו ספר תורה שוה מאה מנה, והלך והקיף ולא זו משם עד שבאו ואמרו לו - נמצא ספר התורה, שמתחילה לא בנאו שלמה אלא על תנאי שכל מי שיש לו צרה יבוא ויתפלל עליה. מעולם לא לן אדם בירושלים ובידו עוון. תמיד של שחר היה מכפר על עוונות שנעשו בלילה ושל בין הערבים היה מכפר על עוונות שנעשו ביום, שנאמר (ישעיה א, כא) "צדק ילין בה", וכשהיו מקריבים קורבנות על המזבח אם הייתה נראית האש כמראה אריה חזק הרובץ על טרפו היו שמחים, כי על פי זה יודעים שקורבנם נתקבל ברצון, אך אם היו רואים שבאש הייתה צורת כלב רובץ אז היו יודעים שלא נתקבל קורבנם ברצון.

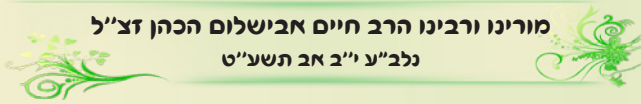
איתא במדרש (תנחומא תרומה ח' ובחוקתי ב') אילו היו אומות העולם יודעים את התועלת המרובה המושפעת להם מבית המקדש היו מקיפים אותו בבתים טובים כדי לשומרו, שהיה יפה להם יותר משל ישראל, ולעתיד לבוא רואים הם היאך הקדוש ברוך הוא מתדבק עם ישראל והם באים לידבק בהם שנאמר (זכריה ח, כג) "נלכה עמהם כי אלוקים עמהם". וכן אילו היו יודעין אומות העולם שבשביל עוונות ישראל הם לוקין, היו מעמידים שני שוטרים לכל אחד ואחד מישראל, כדי שישמרו התורה ולא יחטאו.

השלוה הרוע והשפע אשר היו בירושלים

בזמן שלמה המלך כאשר עם ישראל שמר בקפידה על מצוות ה' זכה הוא לתקופה שלווה ושקטה כמו שכתוב (מלכים א-ד, כ) "יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים אוכלים ושותים ושמים" וכן כתוב (מלכים א-ה, ה) "וישב יהודה וישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו מדן ועד באר שבע כל ימי שלמה", ומסופר במדרש (תנחומא תצוה ג') רבי יונתן בן אלעזר היה יושב תחת עץ תאנה אחת בימות הקיץ, והייתה מלאה פירות יפים, יצא הטל והיו התאנים שואבות דבש ומוריקים, ובאה עז אחת והיתה מנספת חלב מדדיה לתוך הדבש ונתערב החלב בדבש, קרא לתלמידיו ואמר להם: בואו וראו מעין דוגמא של עולם הבא (דברים יא, ט) "ארץ זבת חלב ודבש" וכל כך למה? בזכות הקורבנות שהקריבו.

רבי חלבו ורבי עירא ורבי יוסי בר חנינא נודמנו למקום אחד בארץ ישראל והביאו לפניהם אפרסק גדול כשיעור אילפס [כלי טיגון גדול] אכלו ממנו, שליש הפקירו ושלש נתנו לפני בהמתן, לשנה הבאה נודמן לשם רבי אליעזר והביאו לפניו אפרסק אלא שהפעם היה קטן עד שיכול היה לאחזו בידו. כשראה את קללת הפירות, קרא עליהם את הכתוב (תהילים קז, ד) "ארץ פרי למלחה מרעת יושבי בה" (כתובות קכ. וירושלמי פאה ז, ג).

רבי יהושע בן לוי הזדמן למקום בארץ ישראל הנקרא "גבלא" וראה בין הגפנים אשכולות גדולים של ענבים שהיו נראים כעגלים, אמר: וכי יש עגלים בין הגפנים? אמרו לו: אשכולות ענבים הם. פנה רבי יהושע לארץ ואמר: ארץ! ארץ! כסי פרותיך! למי את מוציאה פרותיך! לערביים הללו שעמדו

חלפו שנתיים מפטירתו של מורינו ורבינו הרב חיים אבישלום הכהן זצ"ל, ככל שעוברים הימים מרגישים אנו את החיסרון האדיר מפטירתו, ובפרט שרבו עלינו הצרות וכמה צריכים את הצדיקים שיתפללו על הדור ועל עם ישראל, ולבטל את הגזירות גם בגשמיות וגם ברוחניות. היראת שמיים הגדולה שהייתה יוקדת בחייו, אהבת התורה ומסירות הנפש לאין קץ שהייתה מעוז חייו, והשבת קודש שהייתה משאת חייו שעליה דיבר כמעט עם כל אחד שנכנס אצלו. הדבר הראשון שהיה מסתכל על האדם הוא האם שומר שבת או לא, וכמה חסר לנו, בדור כזה יתום אנו נמצאים, אשר מרגישים בכל רגע את ירידת הדורות העצומה שבה אנו נמצאים. לשמחת התורה שהייתה ברבינו אין תחליף, כל חידוש היה מייקר כמרגלית וכנתינתה מהר סיני, ממש היה מתרגש מכל חידוש ודבר תורה, את אהבת התורה שהחדיר לתלמידיו בשיעוריו הארוכים מעל ג' שעות ברציפות עם כל החיות והשמחה והדבקות בהשם יתברך, ממש תענוג אמתי שהיה מידי שבוע בשמיעת השיעור.

אבל מרגישים אנו שנמצא איתנו ובפרט עם הקהילה הקדושה "בית יוסף" גבעתיים, שממשיכה וכפי שברך אותנו לפני הכנסת ארבעה קומות השם ולבקר בהיכלו, וממש איך דבריו מתקיימים, אשר המון העם בצימאון גדול שיעורי תורה עשרות סיומי ורואים איך שברכתו נמשכת אמר לי שבית הכנסת הזה גוש דן.

את דרכו במשך כל השנה פטירתו שיתמלא כל בית באנשים שיבואו לדרוש את מיום ליום אנו רואים בעינינו נמשכים להיכל בית הכנסת ללמוד את תורת השם מאות מסכת במשך כל השנה, למקום הקדוש הזה, אשר הוא האור לכל האזור וערי

הרגשה מיוחדת בציון הקדוש בבית העלמין בסנהדריה אשר מאות סיפורים בשנתיים האחרונות לאנשים שהתפללו על קיברו וראו ישועות גדולות מאוד ובפרט שביקשו בקשות רוחניות, נסעתי פעם עם אחד מהתלמידים הצעירים בגבעתיים וביקש על הציון לזכות לשמור את העיניים והתפלל שם ממש בחוזקה גדולה, סיפר לי אחר כך שמאותו היום ברוך השם כבר חצי שנה ששומר את העיניים והברית שלו מאוד.

אחד התלמידים היה בצרה גדולה, ונעשה באיזה עיר מחלוקת גדולה ועירבו אותו בתוך המחלוקת שהגיעה עד לב השמים, נסעתי איתו לציון מאוחר בלילה והתפללנו שם, באותו לילה בא אליו הרב בחלום ואמר לו לא לדאוג, למחרת בבוקר הייתה לו ישועה גדולה מאוד והסתדר העניין על הצד הטוב ביותר ונעשה שלום גדול.

בחור יקר מתלמידי רבינו, בגיל 15 שעמד לפני מבחן מאוד קשה בלימוד, מבחן כניסה לעלות לישיבה גדולה. הוא חודשיים שלמים מידי יום ביומו לומד חברותא עם אברך מהכולל "ברכת חיים". שהכינו לקראת המבחן. יום אחד הרגיש לחץ קשה מהחומר המורכב והתפלל לה' שהוא רוצה לראות את רבינו שיברך אותו, באותו לילה הוא ראה את רבי חיים זצ"ל יושב ומחייך אליו ואומר לו: "ממה אתה דואג הסר דאגה מלבך הכל בסדר", בבוקר הוא קם שמח וטוב לב. לאחר שבוע הוא הלך למבחן עם עוד כמה בחורים ורק הוא היחידי מביניהם שהתקבל לאותה ישיבה. במשך כל חייו הרבה לעורר על מעלת האחדות ואמר לשומעי לקחו שאם כל ישראל היו מחוברים בלב ונפש אין שום אומה ולשון יכולה להזיק להם וכאב לו מאוד על מחלוקות בין מגורים שונים, [כמובא בספר חסידים: לא יעשו הגוים עולה לישראל אלא אם כן הייתה ביניהם קודם] ובכל הזדמנות היה מדגיש עניין זה, ומעולם לא דיבר על איזה שהוא מגזר בצורה לא טובה, באשר הייתה דרכו לכבד את כולם מאוד.

שבת אחת [בסעודה שלישית פרשת בהר תשע"ב] אמר: עשרה שיושבים ועוסקים בדברי תורה באחדות לבבות ונותנים הודאה להשם יתברך השכינה שורה עליהם ובכוחם לפועל הרבה ישועות. ברוך ה' הרגשנו שרבינו ממש מלווה אותנו כאן בבית הכנסת עם כל שיעורי התורה והפעילות, ברוך ה' אנחנו ממשיכים ביתר שאת וביתר עוז, ובכל יום מתווספים חברים חדשים לבית הכנסת ולשיעורי התורה והמקום הקדוש שוקק חיים כמעט 24 שעות, וכמו שרבינו הבטיח שהכל יתמלא באנשים וממש חשים אנו שמתקיימים במקום הזה דברי הנביא "והשִׁלַחְתִּי רֶעֶב בְּאַרְצְךָ לֹא רֶעֶב לִלְחָם וְלֹא צָמָא לְמַיִם כִּי אִם לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרֵי ה'".

יהי רצון שיזכרונו של רבינו יגן עלינו ועל כל בני הקהילה הקדושה והמאוחדת ושנוכה כולנו להצלחה ברוחניות גשמיות מתוך בריאות שלימה ונוכה במהרה לגאולה השלימה בביאת גואל צדק ובבניין אריאל, אמן.

רבי חיים היה רגיל לומר העולם הזה והעולם הבא הם אחד, וממש כך אנו מרגישים שאנו רק צריכים להתפלל לפני הקדוש ברוך הוא ושומע השם תפילתנו,

עלינו בחטאנו?! לסוף השנה נזדמן רבי חייא לשם וראה שאשכולות אלו היו נראים כעייזים, שאל אותם וכי יש עייזים בין הגפנים? אמר לו: לך מכאן, ואל תעשה לנו כפי שעשה רבי יהושע חברך על הפסוק (ירמיה ג, ט) "ואתן לך ארץ חמדה נחלת צבי" אמר רב חסדא מה צבי זה אין עורו מחזיק בשרו, אף ארץ ישראל אינה מחזקת פרותיה, שעושה פירות מתוקים עד כדי כך שאם קוטפים אותם מהאילנות אין די מקום להצניע את הפירות, ועוד מה צבי הזה קל מכל החיות אף ארץ ישראל קלה מכל הארצות לבשל בה פירות, ופרותיה שמנים מחלב ומתוקים מדבש (כתובות קיב).

מספר רבי חנינא כשעליתי לארץ ישראל לקחתי את האבנט [הגורה] שלי ושל בני ושל חמורי כדי להקיף גזע אחד של עץ חרוב אחד ולא הצלחתי להקיף עמהם את האילן, קטפתי חרוב אחד ונתמלאה ידי דבש מחמת שהיה האילן מלא דבש, ואמר רבי יוחנן יפים תמרי הבוסר שאכלנו בילדותנו מאפרסקים שאכלנו בזקנותנו, שבימינו נשתנה העולם ונתקלקלו הפירות, וכל אלו המעשים להודיע כי מרוב העוונות הן מתמעטים בכל שנה ממה שהיה בימי קדם (ירושלמי פאה ז, ג).

מחכים למלך

מובא במדרש דבר נפלא: (רבה איכה ג, ז ופסיקתא רבתי כא, טו) משל למלך שאירס אשה נכבדה ופסק לה כתובה בסכום כסף מרובה, וכתב לה: כך וכך חופות של כבוד אני עושה לך ביום הנישואין, וכך וכך שמלות של ארגמן אני נותן לך ביום הכלולות, ובעוד שלא עשה את הנישואין הניחה והלך לו למדינת הים והתעכב מלחזור, נכנסו שכנותיה והיו מקניטות אותה ואומרות לה: הניחך המלך והלך לו למדינת הים, ושוב אינו חוזר אליך, מהרי והנשאי לאיש אחר, בעוד את צעירה וכוחך ויופיך איתך, והיתה בוכה ומתאנחת על בעלה וכיון שנכנסת לביתה, היתה פותחת ומוציאה כתובתה וקוראת בכתובתה "כך וכך חופות אני עושה לך, וכך וכך בגדים טובים אני נותן לך" מיד היתה מתנחמת וממתנת למלך שיבוא, לימים בא המלך, אמר לה: בת, אני תמה איך המתנת לי כל השנים! אמרה לו: אדוני המלך, אלמלא כתובה מרובה שכתבתה ונתת לי, כבר אבדוני שכנותי מלצפות לך. כך כשישראל בגלות ובית המקדש חרב אומות העולם מקנטרים את ישראל ואומרים להם: אלהיכם הסתיר פניו מכם וסילק שכינתו מכם ולכן חרב בית המקדש, ואינו חוזר עוד אליכם ואל תמסרו נפשכם עליו, בואו אלינו ואנו נטיב לכם בעושר ובכבוד, וישראל בוכים ומתאנחים על הסתרת הפנים ואורך הגלות, וכיון שנכנסים לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וקוראים בתורה (ויקרא כו, ט) "ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרבתי אתכם, והקימותי את בריתי אתכם" (שם יא) "ונתתי משכני בתוכם" (שם יב) "והתלכתי בתוכם" מתנחמים וממתניים לה' שיבוא ויגאלם. למחר כשבא קץ הגאולה אומר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בני, אני תמה איך המתנתם לי כל אותן שנים של הגלויות! והן אומרים לו: "רבנו של עולם אילולי תורתך שנתת לנו כבר איבדונו האומות".

סיום מסכת "בבא קמא" ותחילת מסכת "בבא מציעא"
 שנלמדה בשנתיים האחרונות
 בשיעורו של הרב שר שלום דוד שליט"א
 מידי יום בבית הכנסת בשעה 17:30

בס"ד

הילולת עורנו ורבנו

לע"נ רבינו, הרב חיים אבישלום כהן זצ"ל "החלבן"
 תתקיים אי"ה באולמי "הדר דימול", ז'בוטינסקי 1 רמת גן
 יום שלישי, י"ב באב ה'תשפ"א (20.7.2021 למניינם)

בתוכנית:
 19:00 - התכנסות * 19:30 - מנחה
 20:00 - כניסה לאולם האירוע
 דברי תורה מפני רבנים מוקירי זכרו
 מצגת * סעודת מצווה

נותרו כרטיסים אחרונים
 ניתן לחשיב כופני תפילות בבית הכנסת
 "בית יוסף" גלבוע 11 גבעתיים

* האירוע מאורגן עבור קהילת בית הכנסת "בית יוסף" גבעתיים *
 לזכות יעקב שלום בן חיה שרה הי"ו ואשתו - אהובה בת פורמט הי"ו וכל ילדיהם

בס"ד

בית הכנסת המרכזי "בית יוסף" גבעתיים
 מזמין את הציבור היקר
 להרצאתו המדהימה של
הרב אלישיב מקובר שליט"א
בנושא: ירושלים והעקדש
עבריות העולם ועד לבית השלישי

ההרצאה תתקיים בבית הכנסת
 רחוב גלבוע 11 גבעתיים
 ביום ראשון **צום תשעה באב** (18/07/21)
 בשעה 17:30

כולם מוזמנים!
 "עזרת נשים פתוחה"

בית הכנסת המרכזי "בית יוסף" רחוב גלבוע 11 גבעתיים | טלפון: 054-4843340 | מייל: b544862@gmail.com

בס"ד

תשעה באב בגבעתיים
יום שכולו תורה

בית כנסת המרכזי "בית יוסף" רחוב גלבוע 11 גבעתיים

מוצאי שבת (17/07/21)

תפילת ערבית ומגילת איכה	21:00
דרשה אבלות החורבן - הרב שלמה בצרי שליט"א	21:45

יום ראשון (18/07/21)

תפילת שחרית (בהיכל הגדול - עם טלית ותפילין)	7:30
הרב שלמה בצרי שליט"א	9:00
הרב משה אלקיים שליט"א	10:30
הרב עובד חזקיה שליט"א	11:30
הרב חיים חיון שליט"א	12:30
הרב עידן והנה שליט"א	13:30
הרב מרדכי בצרי שליט"א	14:30
הרב שר שלום דוד שליט"א	15:30
הרב אבנר גבאי שליט"א	16:30
הרב אלישיב מקובר שליט"א - מעגת מיוחדת על ירושלים ובית המקדש	17:30
תפילת מנחה (מנין מרכזי - קריאת התורה וברכת כהנים)	18:45
תפילת ערבית הבדלה וברכת לבנה	19:50
צאת הצום כיבוד קל ושתיה חמה וקרה	20:07

יהי רצון שיהפוך הקדוש ברוך הוא את הימים האלה
 לששון ושמוחה במהרה בכניין בית המקדש אמן.

עמדו על הברכה

שמות	לעילוי נשמת:
מזל טוב	לעילוי נשמת:
לידידנו היקר	ויולט סוינה בת תפחה ודוד ז"ל
ר' חיים גלברמן הי"ו	נפטרה י"ח תמוז תש"פ
ליום הולדת בנו	שלמה סוינה בן דבורה ודוד ז"ל
אברהם הי"ו	נפטר ט"ו אלול תש"פ
	ת.נ.צ.ב.ה
	לעילוי נשמת:
	הרבנית
	צפורה בת טובה ע"ה
	ת.נ.צ.ב.ה
	לעילוי נשמת:
	האישה הצנועה מרת
	פנינה בת בלנקה ז"ל
	ת.נ.צ.ב.ה
	לעילוי נשמת רבינו:
	הרב חיים אבישלום
	בן בלנקה צוק"ל
	ת.נ.צ.ב.ה
	לרפואה שלימה:
	אידית דובה
	בת אלקה רות הי"ו

במיל: 054-4843340 | sms: 054-4843340

4